

Arrest

**nr. 151 752 van 3 september 2015
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 juni 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 mei 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 juli 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 16 juli 2015.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 september 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Mr. J. MOTTE en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft zij evenmin nieuwe documenten of

bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar eerdere asielaanvraag heeft uiteengezet, met name de problemen in Irak naar aanleiding van haar relatie n huwelijk met een christelijke man.

Verzoeksters eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 69 674 van 8 november 2011 omdat haar asielrelaas ongeloofwaardig is en omdat er actueel voor burgers in Noord-Irak geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bestaat.

Ter ondersteuning van haar tweede asielaanvraag legt verzoekster geen nieuwe stukken neer.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoeksters eerste asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoon in haar land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend. Het is de taak van de verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het poneren dat het moeten aantonen van de precieze omstandigheden van de dood van haar christelijke man "een onmogelijk te leveren bewijs" is, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

5. *Wat de subsidiaire bescherming betreft op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, verwijst verzoekster naar de recente ontwikkelingen in Irak en voegt zij bij haar verzoekschrift een krantenartikel van De Standaard. Daar de meest recente informatie in het dossier dateert van 20 december 2013, is het de Raad onmogelijk om zich op basis van deze informatie, de algemeen gekende onrustige situatie in Irak mede in acht genomen, een actueel en correct beeld te vormen aangaande de situatie in de verklaarde regio van verblijf van verzoekster.*

6. *Gezien de Raad in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg lijkt het er op dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet."*

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3. De Raad wijst er vooreerst op dat de verwerende partij op 16 juli 2015 een aanvullende nota en een actuele COI Focus "Irak. De veiligheidssituatie in Noord-Irak" van 25 januari 2015 en de COI Focus "De bereikbaarheid van Noord-Irak via luchtverkeer" van 27 maart 2015 heeft ingediend.

Verzoekende partij bevestigt dat zij de aanvullende nota met actuele informatie heeft ontvangen. Verzoekende partij legt ter terechtzitting een bundel neer met actuele informatie over de veiligheidstoestand in Noord-Irak.

De Raad wijzigt zijn standpunt van de beschikking dienaangaande en stelt de partijen daarvan in kennis.

1.4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 14 juli 2015, stelt verzoekende partij dat zij vooral commentaar heeft op de actuele informatie die door de verwerende partij werd toegevoegd. Zij licht toe dat uit de COI Focus "Irak. De veiligheidssituatie in Noord-Irak", p. 11, duidelijk blijkt dat de veiligheidssituatie niet zo rooskleurig is als het Commissariaat-generaal wil doen geloven aangezien wordt gesteld dat de Noord-Iraakse provincies grotendeels ontsnappen aan het terreurgeweld dat in Irak plaatsvindt. Door het gebruik van het woord grotendeels wordt aangegeven dat het geweld niet volledig is geweken. Verzoekende partij vervolgt, onder verwijzing naar nieuwe krantenartikels over het geweld in haar regio van herkomst, dat er vorige week twee aanslagen zijn geweest in/vlakbij Dohuk waarbij 20 burgerslachtoffers zijn gevallen. Op de vraag of verzoekende partij nog contact heeft met familie in haar land van herkomst antwoordt zij dat ze nog contact heeft met haar ouders.

Verwerende partij volhardt in de bestreden beslissing en verwijst voor wat betreft de actuele informatie naar de aanvullende nota met nieuwe elementen.

1.4.2. Uit de door het Commissariaat-generaal bij haar aanvullende nota d.d. 16 juli 2015 gevoegde informatie (COI Focus: 'Irak - De veiligheidssituatie in Noord-Irak', d.d. 25 januari 2015 en COI Focus: 'De bereikbaarheid van Noord-Irak via luchtverkeer', d.d. 27 maart 2015) blijkt niet dat, ofschoon de regio soms af te rekenen heeft met gewelddadige incidenten, er in Noord-Irak sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij toont niet aan dat de informatie die het Commissariaat-generaal bijbrengt foutief is en dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn. De door verzoekende partij bij de ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota gevoegde artikelen hebben allen betrekking op terreurdaden in Mosul, gelegen in Centraal-Irak, doch niet op een van de vier noordelijke Iraakse provincies Dohuk, Erbil,

Suleymaniyah en Halabja. Uit de artikelen blijkt nergens en verzoekende partij brengt geen informatie aan waaruit zou kunnen blijken dat het geweld in Mosul zich uitstrekt naar de voormelde provincies in Noord-Irak. Uit de informatie bijgebracht door het Commissariaat-generaal blijkt dat het geweld van o.a. IS in de Centraal Iraakse provincies Ninewa, waartoe Mosul behoort dat volgens verzoekende partij slechts op 30 kilometer afstand van Dohuk zou zijn gelegen, Tamim en Diyala slechts een zeer beperkt effect hebben op de veiligheidssituatie in Noord-Irak, een vaststelling die door verzoekende partij niet met andersluidende informatie wordt weerlegd of in een ander daglicht wordt geplaatst.

Uit de informatie van het Commissariaat-generaal toegevoegd aan de aanvullende nota blijkt niet, en verzoekende partij brengt geen informatie aan waaruit zou kunnen blijken dat burgers in Noord-Irak actueel een reëel risico op ernstige schade lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

1.5. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS